RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 64.593 van 18 februari 1997
in de zaak A. 68.841/X-6565.

In zake : de v.z.w. HET GELUKKIGE KIND,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DE KOCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Boondaelsesteenweg 6/14

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 9 mei 1996 namens de v.z.w. Het Gelukkige Kind werd ingediend door haar raadsman M. DE KOCK, advocaat te Brussel, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 18 maart 1996 waarbij de erkenning van de voorziening "Het Gelukkige Kind" te Vilvoorde onmiddellijk werd ingetrokken;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 november 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DE KOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Bij ministerieel besluit van 22 december 1995 wordt "Het Gelukkige Kind" van 1 januari 1996 tot 31 december 1996 erkend als voorziening van de bijzondere jeugdbijstand.

1.2. Bij gerechtelijke beslissingen van 26 en 27 februari 1996 wordt de voormelde voorziening gesloten, de aldaar verblijvende kinderen verwijderd en de instelling verzegeld.

1.3. Bij ministerieel besluit van 18 maart 1996 wordt de erkenning van de voorziening "Het Gelukkige Kind" ingetrokken.

1.4. Op 24 april 1996 wordt de ontzegeling van de instelling bevolen.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar berokkent als volgt omschrijft :

> "Het staat vast dat zo de bestreden administratieve maatregel niet opgeschort wordt, er een definitieve toestand zal ontstaan, zelfs zo later de beslissing zou vernietigd worden, temeer daar de voorziening waarvoor de erkenning werd ingetrokken het essentieel bestanddeel uitmaakt van de VZW 'Het Gelukkige Kind'.
> Hierdoor zou de enige niet confessioneel gebonden voorziening in het arrondissement Halle-Vilvoorde verdwijnen.
> Zolang de erkenning van de voorziening ingetrokken blijft is het onmogelijk de werking terug aan te vatten en de intussen verspreide kinderen die wensen terug te keren, terug naar 'thuis' te brengen.
> Ondertussen verdwijnt eveneens een bevoegd personeel. Na enkele jaren is het onmogelijk de voorziening terug op te starten.
> Een dergelijk nadeel kan niet vergoed worden door de eenvoudige betaling van een geldsom door de tegenpartij ingeval van vernietiging van de aangevochten beslissing.
> De directie van het Gelukkig Kind vertrekt van het standpunt dat het hier gaat om een schorsing van de arbeidsovereenkomsten tengevolge van overmacht. Bijgevolg heeft zij aan haar werknemers een RVA-at-

test C3-2 overhandigd om hen toe te laten inmiddels werkloosheidsuitkeringen te kunnen genieten in het kader van de tijdelijke schorsing van de arbeidsovereenkomst.

De RVA, zich steunend op de uitvoerbaarheid van de intrekking van de erkenning, is van oordeel dat er een definitieve toestand werd geschapen en eist bijgevolg de aflevering van een attest C4.

Zo deze toestand definitief is, zal de VZW Het Gelukkig Kind een aanzienlijke som verbrekingsvergoedingen moeten uitkeren aan de betrokken personeelsleden daar waar het maatschappelijk vermogen van de VZW dergelijke sommen niet bezit.

Bovendien zal de VZW bijgevolg haar beoogde doel (zowel morele als practische hulp te bieden aan sociaal gehandicapte jeugd) niet meer kunnen uitoefenen en zonder reden van bestaan gedoemd zijn te verdwijnen. De VZW kan het zich niet permitteren om te wachten op het arrest inzake de behandeling van de grond van de zaak gezien zij tegen die tijd geen enkele betekenis of coherentie meer zal bezitten om eventuele stappen te ondernemen met het oog op de herneming van haar activiteiten.

Het ingeroepen nadeel zal dus geenszins kunnen hersteld worden door een eventueel na maanden of jaren tussen te komen vernietigingsarrest.

Daarentegen kan door de bestreden beslissing op te schorten bekomen worden dat deze personeelsleden eventueel terug aan het werk kunnen en dat de nu elders geplaatste kinderen terug kunnen.

De VZW ’Het Gelukkig Kind’ heeft als doel ’zowel morele als practische hulp te bieden aan sociaal gehandicapte jeugd’.

Door de tussengekomen beslissing is zij niet meer in staat dit doel te verwezenlijken.

Door de intrekking van de erkenning van de voorziening zijn ook de kinderen die aldaar waren -vaak sedert vele jaren- hun ’thuis’ verloren.

Zoals vermeld onder punt 31 hebben een aantal van deze kinderen uitdrukkelijk gevraagd om terug te mogen keren naar de instelling, die inmiddels toch ontzegeld is en bijgevolg haar activiteiten terug zou kunnen opnemen.

Het is duidelijk dat de ontreddering bij deze kinderen ontzettend groot is.

Zij werden immers zomaar overgeplaatst naar andere ’vreemde’ instellingen zonder dat hun mening gevraagd werd en zonder dat het bestuur de telasteleggingen aan een grondig onderzoek had onderworpen.

Er moet wel degelijk rekening gehouden worden met de mening van deze geplaatste jongeren die zelf verzoeken om terug te mogen keren naar die instelling.

Het feit dat zij dit niet mogen moet ook voor hen als een ernstig moeilijk te herstellen nadeel beschouwd worden daar zij in deze instelling een zekere

stabiliteit en geborgenheid hadden gevonden die zo noodzakelijk is voor hun goede ontplooiing. Het is ook waar dat de reeds ontstane (psychologische) nadelen voor een groot deel kunnen ongedaan gemaakt worden zo de kinderen spoedig hun vertrouwde omgeving kunnen terugvinden.

In casu bestaat het ernstig moeilijk te herstellen nadeel niet uitsluitend in hoofde van verzoekster maar tevens in hoofde van de bij haar geplaatste kinderen aan wie zij zich verplicht had morele en practische hulp te bieden.

Een na maanden of jaren tussen te komen annulatiearrest kan het inmiddels ontstane nadeel voor de geplaatste kinderen niet meer ongedaan maken.

Verzoekster merkt op dat een eventueel tussen te komen schorsingsarrest wel degelijk herstel kan brengen, zeker nu de instelling ontzegeld werd. Een dergelijk arrest zou het bestuur er zeker kunnen toe brengen minstens haar beslissing te heroverwegen en zou de Jeugdrechters die hun vertrouwen schonken aan de voorziening van verzoekster toelaten terug kinderen aan deze instelling toe te wijzen";

2.2. Overwegende dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen zin heeft wat het verleden betreft; dat zij, wat de toekomst betreft al evenmin het beoogde effect zal kunnen sorteren, aangezien, zoals de verzoekende partij trouwens zelf ter zitting van 3 december 1996 heeft toegegeven, de erkenning van "Het Gelukkige Kind" als voorziening van de bijzondere jeugdbijstand, hoe dan ook, op 31 december 1996 vervalt en dit krachtens het sub 1.1. vermelde ministerieel besluit van 22 december 1995; dat deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet voldaan is aan de tweede van de cumulatieve voorwaarden, vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

<u>Enig artikel</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien februari 1900 zevenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **M. VRINTS.**